

סנדרה סיסנרוס

שלושה שירים

המשוררת מהרהרת על הבדידות שהגורל הועיד לה

היא חִיָּה לְבִדָּה עֲכָשׁוּ.
נִטְשָׁה אֶת אַחִיהָ,
חֲדָרֵי אָבוֹת
וְאִמָּהוֹת רַבּוֹת.

הֵם נִטְשׁוּ אוֹתָהּ
לְנִפְשָׁהּ.
לְחִלּוּמֹת הַבְּלָהָה וְהַפְּסִנְתָּרִים שְׁלָהּ.
הִיא בְּעֵלֶת צְנוּר עוֹפֶרֶת.

מֵאֲהָבֵי הָאֶקְרָאִי שְׁלָהּ
הִלְכוּ הַבֵּיתָהּ.
הַבֵּית קָר.
בְּטִלוּיִזְיָה אֵין כָּלוּם.
הִיא מוֹכְרָחָה לְכָתֵב שִׁירִים.

וילונות

עֲשִׂירִים אֵינִם זְקוּקִים לָהֶם.
עֲנִיִּים קוֹשְׁרִים אֶת שְׁלָהֶם לְאִגְרוּפִים
אוּ מְהַדְּקִים אוֹתָם כְּכֹלֹת צְנוּעוֹת
עַד הַצְּוָאר.

בפנים הם מסתירים קירות בהירים.
טורקוז או ורד כצבע שפתים.
צבעים טובים בארץ אחרת.
כאן נבצר מהם להשכיחך את

מערכת הכלים לארוחת ערב שתמורתה לא שלמה,
קרשי הרצפה שבעל-הבית צריך לתקנם,
עץ לא-מעבד, שושני לינולאום,
מה שרצית אבל לא השגת.

אני מבינה זאת כנשיקה

אבל לא נשיקה. המחווה
הזאת, הבערה הזאת.
אבל ממקור
הכי מרחק מן הלב.

אני מכירה בה
כמה שנועד בשבילי, ובכל זאת
אני תופסת שאינני מעלה
ואינני מורידה. אני יודעת

שאם נגיד אהבה
נדבר על דברים רבים.
אתה מתכוון לירח של בואנוס איירס,
פנסי הרחוב הבלונדינים,
הרקורד שרקדת.

אבל אני יודעת אותה כפרק היד,
נעל, חבורה,
עצם, מקל.

מאנגלית משה דור